

εὐφραν' διότι Σουηβοὶ ὑπῆρξαν ὁ Schiller, ὁ Hegel, ὁ Schelling, προσέτι δὲ καὶ ὁ Wieland, καὶ Σπίτλερ, καὶ Μόζερ, καὶ Paulus, ἀλλὰ καὶ ὁ Béranger τῆς Γερμανίας Uhland.

Ἡ συνταγματικὴ ἐλευθερία τοῦ 1819 δὲν ὑπῆρξε νεωτερισμὸς τις εἰς τὸ Βούρτεμπεργ' ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἤδη τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος οἱ κυβερνῶντες τὸ δουκάτον ἠγεμόνες ὑπέκειντο εἰς πολλοὺς περιορισμοὺς τῆς ἐξουσίας των ἐφ' ἡμῶν δὲ οἱ Σουηβοὶ ἀναδείκνυνται γενναϊότεροι παντὸς ἄλλου Γερμανοῦ εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. Οἱ βουλευταὶ Uhland, Menzel, Pfizer, τιμῶσι τὸν σύλλογον τῶν ἀντιπροσώπων· αἱ συζητήσεις γίνονται εὐφρῶς, τὸ δὲ ὕψος αὐτῶν ὑπάρχει ζωηρότερον παρὰ εἰς τὴν Καρλορού.

Ὁρείλομεν νὰ τιμῶμεν τοὺς πολιτικοὺς τῆς Γερμανίας ὑπερασπιζομένους τὴν ἐλευθερίαν· ἐπειδὴ προβλέπουσι μεγάλην καταπίεσιν τῆς πιτρίδος των, ὡς πολλοὶ μοι εἶπον, καὶ ὅμως ἐγκαρτεροῦσιν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός των μετὰ θλιβερᾶς τινος σπουδαιότητος. Ἀλλὰ καὶ ὁ χαρακτήρ αὐτῶν τῶν Γερμανῶν αὐξάνει ἀρ' ἐκτουτὸς τὰς ὑπαρχούσας δυσκολίας· διότι ὡς ἀτυχεῖσσι τρέμουσι τὴν ἀντιπολίτευσιν καὶ θεωροῦντες αὐτὴν ὡς σκάνδαλον, διατελοῦσι συνήθως πιστοὶ ὅσοι ἀνέκαθεν ἦσαν. Ὅθεν ὅστις ἐκδίδεται εἰς αὐτὴν ἐκουσίως, ἢ ἀκουσίως, ἀναδέχεται, οὕτως εἰπεῖν, μαρτύρον κατὰ τὴν τὰς μικρὰς καὶ μεγάλας περιστάσεις τοῦ βίου. Καὶ εἰς μὲν τὸ Λονδίνον καὶ τοὺς Παρισίους ἡ ἀντιπολίτευσις ὑπάρχει ἠθικὴ τις δύναμις, οἱ δὲ ὁπαδοὶ αὐτῆς φέρονται ἀνεξαρτήτως καὶ διαπραγματεύονται ἐξίσου μετὰ τῆς ἐξουσίας· ἐπειτα ζῶντας μεγαλοπρεπῶς εἰς μέγαν τόπον, ὅπου μέγала πάντοτε διασχήματα διαχωρίζουσι τοὺς ἀνθρώπους, δὲν συναπαντῶνται συχνάκις μετὰ τῶν ἐναντίων, ὥστε ἀμοιβαίως νὰ παροξύνωνται, ἢ νὰ διδῶσιν ἀφορμὴν εἰς ἐρεθισμὸν καὶ συγκρούσεις, ἢ ἐριδίας. Εἰς τὸ Στουτγάρδ ὅμως καὶ Καρλορού οἱ πολιτικοὶ ἀντίπαλοι παραγκωνίζονται κατὰ πᾶσαν ὥραν. Ἰδὼν εἰς ἐκ τῶν ἡμετέρων Ἰακωβίνων, μοι εἶπε ἡμῶς τις τραπεζίτης περιπατῶν μετ' ἐμοῦ εἰς Στουτγάρδ. Καὶ ὅμως τί ἔμαθον τὸ ἐσπέρας ἵστι ὁ Ἰακωβίνος ἐκεῖνος ἦτο πάντων τῶν μελῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὁ μετριωπαθέστατος καὶ συμβιβαστικώτατος ἄνθρωπος (1).

Ἡ χώρα τοῦ Βούρτεμπεργ' ἔχει σποράδην ἱκανὰ πολιγμια εὐθηνόνοντα διὰ τῆς φιλοπονίας καθῶς καὶ κόμας καθαρωτάτας. Ἰδὼν τὴν πόλιν Ἐσλιγγιν περίκυκλουμένην ὑπὸ δασῶν καὶ ἀμπελώνων ἐνθυμήθημι ὅτι τὴν ἀναφέρει ὁ de Thou. « Διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτὴν οὗτος διέβη γέφυραν ἐπὶ τοῦ Νικάρου συνάπτουσαν αὐτὴν μετὰ τοῦ Στουτγάρδ. Ἡ Ἐσλιγγιν ρημιζέται διὰ τὰ ὀπλοποιεῖα τῆς καὶ τὴν ἀφροδίαν τοῦ οἴνου. Αἱ ἀποθήκαι τοῦ

(1) Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, ὅπου ὑπάρχει μάλιστα ἐνδοξία, ὥστε ὁ βουλευτὴς δὲν ἔχει ἀνεξάρτητον χαρακτήρα, ἡ ἀντιπολίτευσις ἀποβαίνει ἀδύνατος καὶ ἐπομένως τὸ Σύνταγμα οὐχὶ μόνον καταστὰς σχεδὸν ἀχρηστον, ἢ καὶ ἀρ' ἑαυτοῦ καταργεῖται, ἀλλὰ καὶ ἀποχρόντως ἐκτελεῖται.

Νοσοκομείου περιέχουσι πολὺν οἶνον εἰς ὑπερμεγέθει· πίθους ἀλληλοδιαδόχως κειμένους κατὰ λόγον τοῦ ὄγκου, ὁ δὲ οἶνος αὐτὸς διατηρεῖται ἐν γένει ἐπὶ πολὺν χρόνον Ἐπιὸν εἰς ὑγίαν τοῦ K. de Thou ἐκ τοῦ ἀριθ. 40 δηλαδὴ οἶνον τεσσαρακονταετῆ. Οἱ ἠγμόνες τῆς Γερμανίας τὸν μεταχειρίζονται ὡς ἱατρικόν· ἐρῶσον δὲ ἐξαντλεῖται ὁ οἶνος τοῦ μεγάλου πίθου ἀναπληροῦται ὑπὸ νεωτέρου, τὸν ὅποιον ἔχει ὁ παρακείμενος πίθος.» Κατὰ τὸ 1579 ὁ Ἰάκωθος Αὐγούστου de Thou περιηγήθη μέρος τῆς μεσημβρινῆς Γερμανίας, ὅπου ἐπισκέφη τὸν δούκα Λουδοβίκον εἰς τὸ Στουτγάρδ πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν Ἐσλιγγιν, ἐπειτα εἶδε τὴν Οὐλμ, τὴν Αὐγούσταν, τὴν Lindaw καὶ Constance, ἠκολούθησε τὸν Ἔρπον μέχρι τοῦ Bode, διέβη τὸ Colmar καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Plombières, ὅπου τὸν περιέριεμεν ἡ οἰκογένειά του, ὥστε ἄρα καὶ περὶ τὸν ἑκτον αἰῶνα ἐπεχειροῦντο περιηγήσεις κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος καὶ ἐν μέτρῳ τῶν ταραχῶν τοῦ βίου.

Ἡ Στουτγάρδ, ὡς ἄθροισμα καταστημάτων καὶ οἰκιῶν, ὑπάρχει πεινχρὰ πρωτεύουσα· τὴν θεωρῶ ὡς μέγαν κώμην, ὅπου παραδόξως εὐρίσκεται μία ὁδὸς ἐν ῥύχουρος καὶ εὐθεῖα καὶ ἐν εὐμορφον παλάτιον καὶ τὸ ἐργαστήριον τοῦ γηραιοῦ καὶ μεγάλου λιθογλύπτου Δαγκέρ, ὅστις παρέστησε ζῶντας διὰ τοῦ μαρμάρου τὸν Σχίλλερ, τὴν Ἀριάδην καὶ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν· Ἄλλ' ἡ λείπουσα σχεδὸν ζωὴ ἐκ τῆς καθιδράς τοῦ τῆς εὐρίσκεται ὀλοσχερῆς εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν τῶν Βουρτεμπεργησίων. Οἱ Σουηβοὶ οὗτοι σκαπτόμενοι παρὰ τῶν ἄλλων Γερμανῶν διὰ τὸ ἀπίστευτον ἤθος των καὶ τὴν τραχεῖαν διάλεκτον ἐνθυμοῦνται μετ' ὑπερηφάνειας ὅσοι οὐπῆρξαν οἱ πρόγονοί των εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Γερμανικῆς ποιήσεως· ἔθεν δυσανασχητοῦσιν εἰς τὴν αὐθάδη ὑπεροχὴν τῶν βορείων ἐπαρχῶν καὶ μακρόθεν ἐνοχλοῦνται ὑπὸ τῆς ἀλαζονίας τοῦ Βερολίνου. Διὰ τοῦτο ἐργιζόμενοι καλοῦσι τοὺς κατοικοὺς τῆς Πρωσσίας Ῥώσους τῆς Γερμανίας.

Ἡ σχέσις τῆς Γαλλίας μετὰ τῆς μεσημβρινῆς Γερμανίας ἐνισχύεται ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων. Ἡ Γαλλία ἤθελεν ἀνοηταίνει μελετῶν καταστάσεις πέραν τοῦ Ἑρῶνου. Ἄλλ' ἂν ἀρηθῆ τὴ βοήθειάν της, παραβαίνει καθῆκον πρὸς ἅπασαν τὴν Εὐρώπην. Μόνον τὸ κοινὸν συμφέρον δύναται νὰ εἰσάγοι ποτὲ ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σημαίαν τὴν πατέρα τὸν Hohenstaufen, τοῦ Schiller, καὶ τὸ ἔθνος τοῦ Napoleon πολέοντος καὶ τοῦ Mirabeau.

Ἡ Φραγκονία, εἰς ἐκ τῶν ἐννεα κλάδων τῆς ἀρχαίας Γερμανίας, ἐδοξάσθη ἀφ' ὅτου κατεῖχον αὐτὴ οἱ Φράγκοι μέχρι τοῦ 16 αἰῶνος. Ἐκεῖ συνεκροτήθη τὸ πρῶτον καὶ ἐνισχύθησαν ὑπερον τὰ μέγала συστήματα τῆς Γερμανίας ἡ ἐκκλησιαστικὴ, καθῶς καὶ ἡ αἰσθητικὴ, πατρωνικὴ τάξις, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ τευτονικοῦ τάγματος τοῦ Mergenthein, ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Wimpfensbourg, ὁ τοῦ Bamberg κτλ. ἐπειτα δὲ αἱ κομμηναρχαίαι καὶ αἱ αὐτοκρατορικαὶ λεγόμεναι πόλεις τῆς Φραγκονίας ὁ Γκαὺ παριστάνει σαλτομένην ὑπὸ τῆς σιδηρᾶς χειρὸς τοῦ Goetz deBerlichingen. Αὐτὴν ἐκτελεῖ ἡ ἀρχὴ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην χώραν, κατὰ τὸ τέλος τοῦ 16 αἰῶνος καὶ καθ' ὅσον σχεδὸν τὸν 16, ἐπειτα δὲ ἔβη